

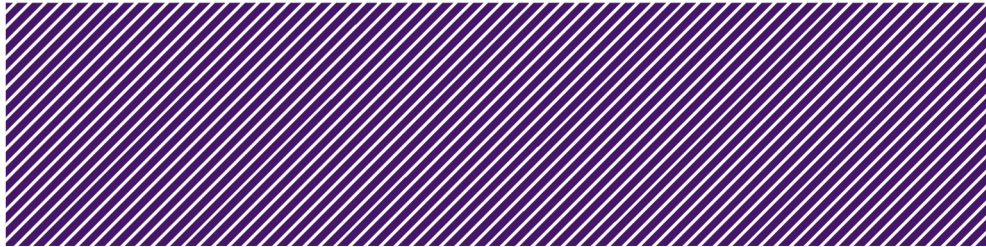
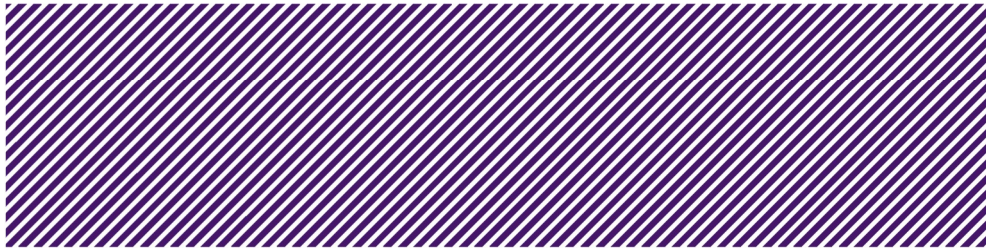
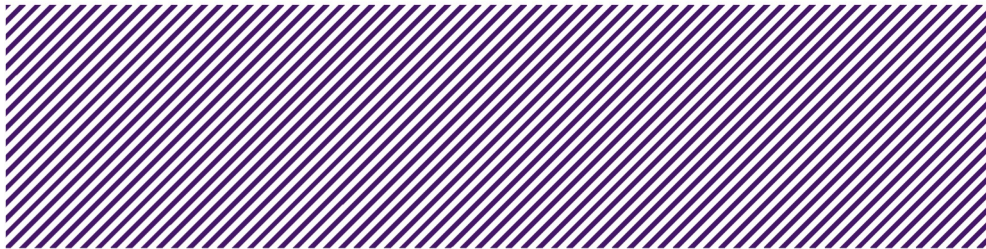
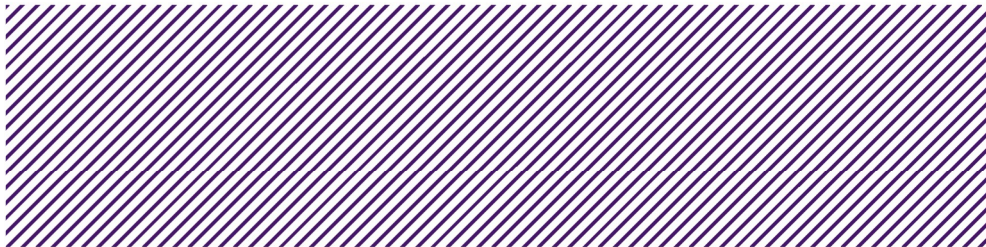
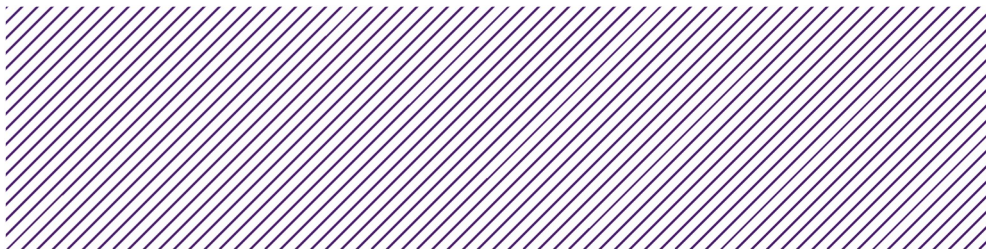

FINANSTILSYNET
THE FINANCIAL SUPERVISORY
AUTHORITY OF NORWAY

29. september 2023

Forslag til utfyllende bestemmelser til regnskapsførerloven og -forskriften

Høringsnotat

Innhold

1	Innledning	3
1.1	Lovendringer	3
1.2	Forskriftsendringer	3
2	Forslag til lovendringer	3
2.1	Bekreftelser avgitt av godkjent regnskapsfører når oppgaven faller utenfor definisjonen av regnskapsføring	3
2.2	Yrkeskvalifikasjonsloven som grunnlag for godkjenning som statsautorisert regnskapsfører	4
3	Forslag til forskriftsendringer	5
3.1	Vilkåret om variert praksis	5
3.2	Særlig om godkjenning av praksis fra offentlig revisjon	6
3.3	Betalingsoppdrag	7
3.3.1	Innledning	7
3.3.2	Betalingstjenester og konsesjonsplikt	7
3.3.3	Finanstilsynets vurdering	8
3.4	Krav til utenlandske foretak som driver regnskapsføring i næring	8
3.4.1	Innledning	8
3.4.2	Registrering av NUF	9
3.4.3	Regnskapsplikt	9
3.4.4	Innsendingsplikt	10
3.4.5	Offentlig regnskap	10
3.4.6	Revisjonsplikt	10
3.4.7	Jurisdiksjon og lovvalg	11
3.4.8	Gjennomføring av tilsyn	11
3.4.9	Oppfølging av vedtak og andre tilsynsmessige reaksjoner	11
3.4.10	Hjemmel og forholdet til EØS-avtalen	11
4	Økonomiske og administrative konsekvenser	12
4.1	Konsekvenser for enheter under tilsyn	12
4.2	Konsekvenser for oppdragsgivere	12
4.3	Konsekvenser for Finanstilsynet	12
5	Utkast til lov- og forskriftsendringer	12
5.1	Endringer i regnskapsførerloven	12
5.2	Endringer i regnskapsførerforskriften	13

1 Innledning

Ny regnskapsførerlov trådte i kraft 1. januar 2023. Forskrift med bestemmelser som var nødvendige for at loven skulle kunne tre i kraft, trådte i kraft fra samme tidspunkt. I brev 7. mars 2023 har Finansdepartementet bedt Finanstilsynet om å utarbeide høringsnotat med et samlet utkast til endringer i regnskapsførerforskriften.

1.1 Lovendringer

I praktiseringen av loven har Finanstilsynet også sett behov for enkelte endringer i regnskapsførerloven, og har inkludert lovendringsforslagene i høringsnotatet, se omtale i punkt 2. Dette gjelder følgende:

- endring av lovens virkeområde for å sikre at lovfastsatte bekreftelser som avgis av regnskapsforetak er omfattet av regnskapsførerloven og Finanstilsynets tilsyn, se punkt 2.1
- søkere med yrkeskvalifikasjoner fra land utenfor EØS med unntak av Sveits og Storbritannia, se punkt 2.2

1.2 Forskriftsendringer

Forskriftshjemlene i ny regnskapsførerlov er fordelt mellom Kongen, Finansdepartementet og Finanstilsynet. Finanstilsynets forslag til endringer i regnskapsførerforskriften gjelder uavhengig av hvilket organ som har forskriftshjemmelen. Forslaget til forskriftsendringer gjelder følgende:

- vilkåret om variert praksis for å bli godkjent som statsautorisert regnskapsfører, se omtale i punkt 3.1
- godkjenning som statsautorisert regnskapsfører til søkere med praksis fra offentlig revisjon, se omtale i punkt 3.2
- betalingstjenester, se omtale i punkt 3.3
- godkjenning av regnskapsforetak uten fast kontorsted i Norge, se omtale i punkt 3.4

2 Forslag til lovendringer

2.1 Bekreftelser avgitt av godkjent regnskapsfører når oppgaven faller utenfor definisjonen av regnskapsføring

De siste årene har norsk lovgivning åpnet for at bekreftelser, som tidligere måtte avgis av godkjente revisorer, også kan avgis av statsautoriserte regnskapsførere. For eksempel fremgår det nå av aksjeloven § 2-18 (2) og § 10-9 (2) at også statsautoriserte regnskapsførere, banker og advokater kan bekrefte at aksjeinnskuddet er innbetalt fullt ut når aksjeinnskudd ved stiftelse av aksjeselskap eller forhøyelse av kapitalen utelukkende skal gjøres opp i penger. I vurderingen ble det lagt vekt på at både advokater og statsautoriserte regnskapsførere er regulerte profesjoner underlagt tilsyn. Også regelverket for kompensasjon under koronapandemien åpnet for at søknadene kunne bekreftes av statsautoriserte regnskapsførere på linje med statsautoriserte revisorer. Finanstilsynet har støttet at disse bekreftelsene kan avgis av statsautoriserte regnskapsførere. Også på andre områder kan det være aktuelt å åpne for at lovfastsatte bekreftelser kan avgis av statsautoriserte regnskapsførere.

I utarbeidelse av ny regnskapsførerlov var det ønskelig å klargjøre hva som skulle være godkjenningspliktig regnskapsføring, og gjennom det hva som skulle være lovens virkeområde. Ny regnskapsførerlov definerer virkeområdet som regnskapsoppdrag som innebærer ivaretagelse av oppdragsgivers plikter etter bokføringsloven og regnskapsloven. Avgrensningen av godkjenningsplikten innebærer at bekreftelser som nevnt foran faller

utenfor regnskapsførerloven og god regnskapsføringsskikk. Finanstilsynet tolket den tidligere regnskapsførerloven slik at denne type bekreftelser var omfattet av loven.

I tillegg til at det bryter med begrunnelsen for å akseptere at det er åpnet for at også statsautoriserte regnskapsførere skal kunne bekrefte opplysninger, er det uheldig at slike bekreftelsestjenester ikke er omfattet av regnskapsførerloven. Finanstilsynet viser til at slike bekreftelser er så tett knyttet til regnskapsføringsvirksomheten at bekreftelser som er uriktige eller avgis på et sviktende grunnlag vil svekke den tilliten regnskapsføringsbransjen er avhengig av hos offentlige myndigheter og allmennheten. For å sikre at det kan stilles krav til arbeidet med slike bekreftelser og til at tjenestene skal være underlagt Finanstilsynets tilsyn og kontroll, er det nødvendig at regnskapsførerlovens virkeområde utvides. Finanstilsynet viser videre til at bekreftelser som avgis av statsautoriserte revisorer er regulert i revisorloven med samme begrunnelse.

Ved en utvidelse av regnskapsførerlovens virkeområde, vil det være spørsmål om det er behov for å fastsette særlige regler om slike bekreftelsestjenester. Finanstilsynet mener at det på det nåværende tidspunkt er tilstrekkelig å legge til grunn at kravene i regnskapsførerloven gjelder så langt de passer. De generelle reglene for organisering av virksomheten og utføring av oppdrag vil være relevante, herunder plikten til å vurdere av kapasitet og kompetanse, til å utpeke en statsautorisert regnskapsfører som ansvarlig for oppdraget, inngå oppdragsavtale, og dokumentasjon og kvalitetssikring av arbeidet. Lovkravet om "god regnskapsføringsskikk" i regnskapsførerloven § 5-4 første ledd vil også gjelde som et utgangspunkt. Dette lovkravet utfylles av den bransjefastsatte standarden for god regnskapsføringsskikk (GRFS). Selv om gjeldende standard ikke inneholder en angivelse av konkrete plikter knyttet til et bekreftelsesoppdrag, utfyller standarden på flere punkter de pliktene som følger av regnskapsførerloven. De bransjefastsatte standardene for revisorer dekker bekreftelsesoppdrag og utfyller lovkravet i revisorloven.

Finanstilsynet antar at regnskapsføringsbransjen på sikt vil vurdere om det er behov for å fastsette en standard for hva som er god regnskapsføringsskikk for slike oppdrag. I vurderingen av behovet for nærmere regulering viser Finanstilsynet til den kontakten som var mellom myndighetene, Regnskap Norge og Revisorforeningen om hvordan bekreftelser knyttet til kompensasjon under koronapandemien skulle utformes og hvilke kontroller som skulle ligge til grunn for bekreftelsene. Dette var klargjørende for hvilke plikter som påhviler statsautoriserte regnskapsførere i utføringen av slike oppdrag, og slik avklaring vil også kunne være naturlig i andre situasjoner der statsautoriserte regnskapsførere skal kunne bekrefte informasjon.

På bakgrunn av ovennevnte inneholder ikke Finanstilsynets forslag bestemmelser som regulerer lovfastsatte bekreftelser avgitt av regnskapsforetak eller statsautorisert regnskapsførere, ut over at regnskapsførerloven skal gjelde.

For at endringen skal ha minst mulig påvirkning på allerede gitte henvisninger og loven for øvrig, foreslår Finanstilsynet at bestemmelsen tas inn som ny siste setning i regnskapsførerloven § 1-1, andre ledd.

Se forslaget til regnskapsførerloven § 1-1 ny siste setning i andre ledd i utkast til lov- og forskriftsendringer.

2.2 Yrkeskvalifikasjonsloven som grunnlag for godkjenning som statsautorisert regnskapsfører

Formålet med regnskapsførerloven og offentlig tilsyn med bransjen er å sikre interessene til de som velger å benytte et regnskapsforetak til å oppfylle sine plikter etter bokføringsloven, regnskapsloven og skatte- og avgiftslovgivningen. Dette er ofte næringsdrivende som driver en begrenset virksomhet, og som ikke selv har tilstrekkelig kompetanse eller kapasitet til å oppfylle pliktene på en forsvarlig måte. Regnskapsførerloven inneholder derfor et særlig utdanningskrav og et konkretisert krav til praksis for den som skal bli godkjent som statsautorisert regnskapsfører og kunne være ansvarlig for utføringen av regnskapsoppdrag.

Formålet med yrkeskvalifikasjonsloven er å legge til rette for at personer med yrkeskvalifikasjoner fra et annet land skal kunne utøve yrket i Norge. Yrkeskvalifikasjonsloven utfordrer den godkjenningsordningen som er fastsatt i regnskapsførerloven, fordi yrkeskvalifikasjonsloven innebærer at søkere med yrkeskvalifikasjoner fra andre land skal kunne godkjennes som statsautoriserte regnskapsførere selv om de ikke oppfyller utdannings- og praksiskravet i regnskapsførerloven. For å kompensere for manglende oppfyllelse av utdanningskravet, krever Finanstilsynet at slike søkere må avlegge en egnethetsprøve, som er teoretiske eksamener innen rettslære,

skatterett, finansregnskap og bokføring, og regnskapsførerregelverket med den bransjefastsatte standarden for god regnskapsføringsskikk. Slik egnethetsprøve er i samsvar med yrkeskvalifikasjonsforskriften § 8-8. Alternativet til å kreve egnethetsprøve er å fastsette en prøveperiode som nevnt i yrkeskvalifikasjonsforskriften § 8-7. Dette alternativet er ikke aktuelt for godkjenningsordningen etter regnskapsførerloven.

Søkere må ha avlagt egnethetsprøve som dokumenterer en minimumskunnskap om det mest sentrale regelverket. Yrkeskvalifikasjonslovens bestemmelser innebærer likevel at Finanstilsynet må gi godkjenning som statsautorisert regnskapsfører til søkere som i praksis ikke har arbeidet med norsk bokførings- og regnskapsregelverk, og heller ikke vært tilknyttet et regnskapsforetak der virksomheten er underlagt regnskapsførerloven og den bransjefastsatte standarden for god regnskapsføringsskikk eller hvitvaskingsloven og offentlig tilsyn. Finanstilsynet mener dette uheldig av hensyn til oppdragsgiverne.

Yrkeskvalifikasjonsloven åpner for at det kan gjøres unntak fra loven i annet regelverk. På grunn av Norges avtalerettslige forpliktelse kan dette unntaket ikke benyttes for søkere som påberoper seg yrkeskvalifikasjoner fra annet EØS-land, Sveits eller Storbritannia.

Finanstilsynet mener at unntaket i yrkeskvalifikasjonsloven § 2 tredje ledd skal benyttes for søkere med yrkeskvalifikasjoner fra andre land, og foreslår derfor at det fastsettes en særlig bestemmelse som gjør unntak fra yrkeskvalifikasjonsloven. Et slikt unntak vil være i samsvar med regnskapsførerlovutvalgets oppfatning, som også er støttet av Finansdepartementet, se Prop. 130 L (2021-2022), side 27, hvor det fremgår:

For tredjelandsborgere er departementet enig med utvalget i at disse må søke om godkjenning etter de alminnelige reglene i loven, blant annet ut fra tilsynshensyn og hensynet til brukerne av tjenestene. Yrkeskvalifikasjonsloven § 2 tredje ledd om tredjelandsborgere vil således ikke gjelde.

Selv om søkere som har opparbeidet yrkeskvalifikasjoner i et land som er omfattet av det foreslåtte unntaket fra yrkeskvalifikasjonsloven (det vil si fra andre enn EØS-land, Sveits eller Storbritannia) ikke kan påberope seg denne loven som grunnlag for å godkjennes som statsautorisert regnskapsfører, vil de få slik godkjenning ved å oppfylle de ordinære kravene i regnskapsførerloven. Finanstilsynet viser til at utdanningssektoren har et etablert og godt fungerende system for å ta tilleggsksamener som er nødvendige for å oppfylle utdanningskravet i regnskapsførerloven. At søkerne må oppfylle praksiskravet, innebærer at de behandles likt med andre som ønsker godkjenning som statsautorisert regnskapsfører.

Ingen av forskriftshjemlene gir hjemmel til å fastsette unntaket fra yrkeskvalifikasjonsloven i forskrift. Regnskapsførerloven må derfor endres, enten ved at unntaket tas inn i regnskapsførerloven eller at det tas inn en forskriftshjemmel og unntaket tas inn i regnskapsførerforskriften. I og med at yrkeskvalifikasjonslovens ordlyd er at den gjelder "om ikke annet er bestemt", legger Finanstilsynet til grunn at begge løsninger kan aksepteres.

Ulempen med å ta unntaket fra yrkeskvalifikasjonsloven for søkere med yrkeskvalifikasjoner opparbeidet i land utenfor EØS (unntatt Sveits og Storbritannia) inn i regnskapsførerloven, er at det må skje en lovendring dersom det på et senere tidspunkt skulle ble være aktuelt å snevre inn unntaket slik at også søkere med yrkeskvalifikasjoner fra andre land skal gis godkjenning som statsautorisert regnskapsfører uten å oppfylle de ordinære vilkårene i regnskapsførerloven. Basert på dette foreslår Finanstilsynet at det unntaket som nå er aktuelt tas inn i loven, og at det suppleres med en forskriftshjemmel. Ved å legge forskriftshjemmelen til Kongen istedenfor til Finansdepartementet eller Finanstilsynet, så sikres det en større bredde i beslutningsorganet, i tillegg til at regulering ved bruk av forskriftshjemmelen uansett skal sendes på høring.

Se forslaget til regnskapsførerloven § 2-3 første ledd ny fjerde og femte setning i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3 Forslag til forskriftsendringer

3.1 Vilkåret om variert praksis

Det følger av regnskapsførerloven § 3-2 at praksisen skal være variert og relevant og at den skal dokumenteres. Bestemmelsen inneholder også en hjemmel for Finansdepartementet til å fastsette nærmere regler om praksiskravet i forskrift.

Gjeldende regnskapsførerforskrift inneholder regler om hva som er relevant praksis, hva som er variert praksis og kravet til dokumentasjon. For ytterligere å klargjøre og øke forutberegneligheten for søkere og potensielle søkere mener Finanstilsynet at kravet til variert praksis skal utfylles ytterligere i forskriften. Sammen med dokumentasjonskravet vil en nærmere forskriftsregulering av denne delen av lovkravet også effektivisere søknadsbehandling.

Finanstilsynet viser til revisorloven som har en tilsvarende bestemmelse om krav til variert praksis. Av forskriften til revisorloven følger det at den praktiske opplæringen skal omfatte revisjon av årsregnskapet til foretak innen minst seks ulike bransjer. For regnskapsførere er det ikke naturlig å knytte variasjonskravet opp mot arbeidet med årsregnskap, men et krav om at den relevante praksisen skal være opparbeidet innenfor seks ulike bransjer er sammenlignbart. Finanstilsynet foreslår derfor at forskriften endres slik at den inkluderer et slikt krav for regnskapsførere.

Se regnskapsforskriften § 2 tredje ledd ny andre setning i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.2 Særlig om godkjenning av praksis fra offentlig revisjon

Regnskapsførerloven § 3-2 andre ledd, første punktum fastslår følgende:

"For revisorer som er godkjent etter revisorloven likestilles revisjonspraksis med praksis fra et regnskapsforetak". (Finanstilsynets understrekning)

Lovutvalgets forslag var følgende:

"For revisorer som er godkjent etter revisorloven likestilles praksis fra revisjonsforetak med praksis fra et regnskapsforetak." (Finanstilsynets understrekning)

Etter lovutvalgets forslag er det bare praksis fra revisjonsforetak ("privat revisjon") som likestilles, mens det som ble lovens ordlyd kan omfatte også praksis fra skatterevisjon, revisjon av årsregnskap etter statlige og kommunale regnskapsprinsipper ("offentlig revisjon"). Endringen i ordlyden er ikke kommentert av departementet i Prop. 130 L. Det har derfor oppstått uklarhet om hvilken revisjonspraksis som skal likestilles med praksis fra et regnskapsforetak.

Finanstilsynet mener en tolkning av lovtoksten innebærer at "revisjonspraksis", i regnskapsførerloven § 3-2 andre ledd, første punktum, er praksis fra privat revisjon.

Etter Finanstilsynets syn har det ikke avgjørende betydning for tolkningen av praksiskravet i regnskapsførerloven § 3-2 at praksis fra offentlig revisjon er likestilt med praksis fra privat revisjon ved søknad om godkjenning som statsautorisert revisor, jf. revisorforskriften § 1-2. Forskjellen er at revisor som utfører årsregnskapsrevisjon utfører en *kontrollfunksjon* i samsvar med regler som gjelder for revisjonen, og skal ivareta allmennhetens interesser. Regnskapsførers oppgaver i et regnskapsoppdrag er å *ivareta oppdragsgivers plikter* etter bokførings-, regnskaps- og skatte- og avgiftslovgivningen. Dette skjer på vegne av oppdragsgiver, og det er hensynet til oppdragsgiverne som begrunner reguleringen av regnskapsføringsbransjen. I tillegg er regnskapsførerbransjen samfunnsviktig gjennom sitt bidrag til at norsk næringsliv oppfyller sine plikter overfor offentlige myndigheter på en korrekt måte.

Revisorer med praksis fra privat revisjon vil gjennom revisjonsarbeidet opparbeide seg praktisk erfaring med det konkrete regelverket som oppdragsgiverne er underlagt og som skal oppfylles på vegne av oppdragsgiverne. Det samme vil ikke være situasjonen for søkere som er godkjente revisorer, men som bare har opparbeidet praksis innenfor offentlig revisjon. Selv om slike søkere vil ha teoretisk kunnskap om det regelverket de skal ivareta på vegne av oppdragsgiverne, må regelverket også sikre at den som gis rett til å påta seg regnskapsoppdrag har god kunnskap om *hvordan* pliktene i praksis skal ivaretas.

En tolkning i samsvar med det Finanstilsynet legger til grunn er også det som harmonerer best med den generelle vurderingen av praksis fra offentlig revisjon i regnskapsførerforskriften § 2 fjerde ledd. Her fastslås det at for søkere som ikke har godkjenning som statsautorisert revisor kan "[i]nntil ett år av praksisen [...] være skatterevisjon, revisjon av årsregnskap og regnskapsføring etter statlige og kommunale regnskapsprinsipper".

Finanstilsynet foreslår at den uklarheten som foreligger i gjeldende regnskapsførerregelverk fjernes. Det vil gi større forutberegnelighet for søkere og personer som vurderer å søke om godkjenning som statsautorisert regnskapsfører. Det vil også hindre at Finanstilsynet må bruke ressurser på å veilede om tolkningen av regelverket og eventuell klagebehandling.

Finanstilsynet mener at klargjøring i regelverket enten kan gjøres ved at regnskapsførerloven § 3-2 andre ledd, første punktum gis den ordlyden som ble foreslått av lovutvalget, eller at det tas inn en ny andre setning i regnskapsførerforskriften § 2, fjerde ledd som følger: *"Dette gjelder også for revisorer som er godkjent etter revisorloven"*.

Ingen av forslagene er vist i forslaget til endringer, men Finanstilsynet ber om høringsinstansenes syn på tolkningen av bestemmelsen, om det er behov for regelverksendring og eventuelt hvor og hvordan endringen bør være.

3.3 Betalingsoppdrag

3.3.1 Innledning

Ny regnskapsførerlov inneholder hjemmel til å regulere regnskapsførers oppbevaring av klientmidler og bruk av klientkonto, jf. regnskapsførerloven § 1-1 annet ledd. Det fremgår av forarbeidene at dette er ment for de tilfeller behandling av klientmidler faller utenfor regelverket for konsesjonspliktige betalingstjenester. Hverken regnskapsførerloven eller forarbeidene tar stilling til hvilke tjenester som utløser konsesjonsplikt som betalingstjenester, men forutsetter at dette avklares nærmere.

Oppdragsgiver kan gi regnskapsfører fullmakt til å belaste oppdragsgivers bankkonto for utbetalinger. Dette er nærmere beskrevet i standarden for God Regnskapsføringsskikk (GRFS), kapittel åtte. Et slikt fullmaktsforhold faller utenfor reguleringen av betalingstjenester.

Finanstilsynet har imidlertid sett enkelte tilfeller der oppdragsgiveres midler blir oppbevart på konto i regnskapsførers navn, og at regnskapsfører utfører betalinger på vegne av oppdragsgiver ved bruk av disse midlene. I slike tilfeller oppstår det spørsmål om regnskapsfører yter en betalingstjeneste, som utløser krav om konsesjon.

3.3.2 Betalingstjenester og konsesjonsplikt

Det følger av finansforetaksloven at betalingstjenester som utgangspunkt kun kan utføres av banker, kredittforetak, betalingsforetak mv. Regelverket knyttet til betalingstjenester er gjennomføring av EUs reviderte betalingstjenestedirektiv (PSD2) i norsk rett.

Hva som er betalingstjenester er definert i finansavtaleloven § 1-5 første ledd (a-g). For regnskapsforetak vurderes følgende tjenester aktuelle:

"c. betalingstransaksjoner, herunder overføring av betalingsmidler på en konto som gjennomføres ved
1. direktebelastninger iverksatt av betalingsmottakeren, herunder direkte engangsbelastninger
2. bruk av betalingskort eller lignende enhet
3. betalerens instruksjon om kontobetaling, herunder faste betalingsoppdrag

f. overføring eller mottak av betalingsmidler uten kontoavtale (tidligere pengeoverføringer)"

Hvilken av de to ovennevnte betalingstjenestene som ytes vil avhenge av hvordan en regnskapsfører får tilgang til midlene hos oppdragsgiver (betaler). Dersom oppdragsgiver overfører betalingsmidler til regnskapsførers konto for at regnskapsfører skal overføre betalingsmidlene videre til betalingsmottaker, vil tjenesten være betalingstjeneste etter finansavtaleloven § 1-5 første ledd bokstav f.

Finansforetaksforskriften § 1-7 angir flere tjenester som anses som betalingstjenester, men som er unntatt konsesjonsplikt. Et relevant unntak for regnskapsforetak er finansforetaksforskriften § 1-7 første ledd bokstav b.

Dette unntaket unntar fra konsesjonsplikt betalingstransaksjoner fra betaleren til betalingsmottakeren gjennom en handelsagent som har fullmakt til å forhandle eller inngå avtale om salg eller kjøp av varer eller tjenester på vegne av enten betaleren eller betalingsmottakeren.

Fra ordlyden og forarbeidene fremgår det at fullmaktsforholdet må være av en slik art at handelsagenten kun opptrer på vegne av én av partene og innenfor fullmaktsforholdet kan forhandle eller binde oppdragstaker avtalerettslig¹. Videre må oppdraget ikke i hovedsak være en betalingstjeneste. Det er presisert at oppdrag som omfattes av unntaket for handelsagenter for eksempel kan være transaksjoner foretatt av en megler eller advokat som mellomledd.

Finanstilsynet har i flere enkeltsaker behandlet spørsmålet om et foretak yter betalingstjenester som kan komme inn under "handelsagentunntaket". Det er blant annet vurdert at der hvor et foretak i realiteten kun er et mellomledd mellom betaler og tjenestetilbyder, kommer ikke unntaket til anvendelse. Videre er det også vektlagt at fullmaktsforholdet må inneholde en *reell* forhandlingsmargin. Finanstilsynet har også uttalt at der hvor virksomheten har som hovedoppgave å betale regninger løpende, vil ikke dette omfattes av unntaket.

Det kan anføres at betalingstjenesten og regnskapsførers oppdrag har en sammenheng, og at betalingstjenesten er en integrert del av regnskapsføringen. Men dersom betalingstjenesten regnskapsfører yter ikke treffer de øvrige betingelsene for unntaket, vil de uansett falle utenfor dette unntaket.

3.3.3 Finanstilsynets vurdering

Finanstilsynet mener på denne bakgrunn at betalingstjenesten regnskapsførere normalt yter ikke omfattes av "handelsagentunntaket", og at krav om konsesjon som betalingsforetak vil gjelde for regnskapsfører som oppbevarer kunders midler på konto i regnskapsførers navn og utfører betalinger på vegne av oppdragsgiver ved bruk av disse midlene. Regnskapsforetak som ønsker å tilby slike tjenester må derfor søke om tillatelse som betalingsforetak.

Regelverket knyttet til betalingstjenester er som nevnt en gjennomføring av det andre betalingstjenestedirektiv (PSD2) og et fullharmoniseringsdirektiv. EU-kommisjonen la 28. juni 2023 frem forslag til et tredje betalingstjenestedirektiv (PSD3) i tillegg til en forordning som etablerer rammeverket for tilgang til finansiell data. Bakgrunnen for forslaget er utfordringer knyttet til ulik implementering av regelverket på tvers av medlemslandene, og utfordringene er også bakgrunnen for en forordning. I det nye forslaget er både definisjonene knyttet til de ulike betalingstjenestene og unntakene lagt til forordningen. I forslaget ligger også en nærmere konkretisering av "handelsagentunntaket".

Finanstilsynet foreslår ikke nå at det gis nærmere regler om behandlingen av klientmidler for regnskapsforetak, fordi i praksis vil slik oppbevaring av midler være konsesjonspliktig betalingstjeneste. Det legges også til grunn at det i forbindelse med forestående gjennomføring av nytt betalingsdirektiv (PSD3) avklares om denne adgangen til å oppbevare klientmidler bør og kan videreføres som ledd i en bredere gjennomgang som også omfatter eiendomsめglere, inkassoforetak og advokater sin oppbevaring av klientmidler og forholdet til reguleringen av betalingstjenester.

3.4 Krav til utenlandske foretak som driver regnskapsføring i næring

3.4.1 Innledning

Regnskapsføring i næring kan bare utføres av regnskapsforetak, se regnskapsførerloven § 2-1 med mindre de lovfestede unntakene gjelder. Også aktører som tilbyr regnskapsføring fra utlandet, uten å opprette datterselskap i Norge, må ha godkjenning fra Finanstilsynet og være registrert i Regnskapsførerregisteret med organisasjonsnummer. Virksomheten er underlagt regnskapsførerloven og hvitvaskingsloven og Finanstilsynet fører tilsyn etter finanstilsynsloven og forskrifter gitt i medhold av denne. Dette innebærer blant annet plikt til å

¹ Fortalen til PSD2. Ot.prp.nr. 94 (2008-2009) punkt 3.2.2.2 og Prop. 110L (2017-2018) s. 33.

utpeke en statsautorisert regnskapsfører som ansvarlig for kvalitetsstyringen og statsautorisert(e) regnskapsfører(e) som ansvarlig for regnskapsoppdrag.

Den tidligere regnskapsførerloven hadde som vilkår for godkjenning at et regnskapselskap måtte ha "fast kontorsted i Norge". Kravet innebærer i det minste at foretaket har en adresse i Norge, men organiseringen av virksomheten varierer. Noen foretak har ansatte eller innleide personer som fysisk befinner seg på det faste kontorstedet (en fysisk filial), mens andre også, eller utelukkende, benytter personer som befinner seg i utlandet, enten i det foretaket filialen i Norge er en del av eller i et utenlandsk foretak i samme konsern.

Vilkåret om "fast kontorsted i Norge" var ment å sikre at regnskapsførers dokumentasjon var tilgjengelig for tilsyn og kontroll². Lovutvalget mente at dette hensynet er ivarettatt gjennom krav til forsvarlig oppbevaring av oppdragsdokumentasjon og oppbevaringstid, og at det derfor ikke var behov for å videreføre vilkåret i ny lov. Departementet delte utvalgets vurdering³, og vilkåret er ikke videreført i gjeldende lov.

Bortfall av vilkåret om "fast kontorsted i Norge" reiser imidlertid spørsmål knyttet til annen regulering enn den Finanstilsynet forvalter, og som kan være av betydning for oppdragsgivere og for Finanstilsynet. Finanstilsynet mener at utenlandske regnskapsforetak som påtar seg oppdrag for norske oppdragsgivere, så langt som mulig bør være underlagt de samme kravene som gjelder for de som driver regnskapsføringsvirksomhet i Norge, uavhengig av hvilke plikter de måtte ha etter annen lovgivning. Finanstilsynet har vurdert følgende spørsmål:

- Hvordan sikre at oppdragsgiverne og de som vurderer å benytte et utenlandsk foretak kan skaffe seg relevant informasjon om regnskapsforetaket, se punkt 3.4.2
- Behovet for finansiell informasjon om foretaket og dets regnskapsoppdrag i Norge, se punktene 3.4.3- 3.4.6
- Om oppdragsgiverne kan saksøke regnskapsforetaket i Norge for tvister som springer ut av regnskapsoppdraget og om norsk lovgivning gjelder, se punkt 3.4.7
- Finanstilsynets mulighet til å føre tilsyn og til å følge opp vedtak og andre reaksjoner overfor det utenlandske foretaket, se punkt 3.4.8 og 3.4.9.
- Forskriftshjemmel og forholdet til EØS-avtalen, se punkt 3.4.10

3.4.2 Registrering av NUF

Lovutvalget har lagt til grunn at det utenlandske foretaket har plikt til å registrere norsk avdeling av utenlandsk foretak (NUF), og at en slik plikt følger automatisk av regnskapsførerloven § 2-5 tredje ledd, bokstav b, som fastslår at Regnskapsførerregisteret skal inneholde organisasjonsnummer. Finanstilsynet mener at kravet til registrering av NUF likevel bør fremkomme av forskriften.

Utenlandske foretak som trenger et norsk organisasjonsnummer, har registreringsrett i Enhetsregisteret. Hvis det utenlandske foretaket anses for å drive næringsvirksomhet i Norge, er hovedregelen at det må registrere NUF i Foretaksregisteret. Finanstilsynet mener at utenlandske foretak som gis rett til å påta seg regnskapsoppdrag i Norge skal ha registreringsplikt i Foretaksregisteret, uavhengig av om de anses for å drive næringsvirksomhet "i Norge". Finanstilsynet viser til at både regnskapsførerloven og revisorloven stiller krav om at enkeltpersonforetak skal være registrert i Foretaksregisteret, fordi opplysningene er offentlige og klargjør ansvarsforhold i foretakene som registreres. De samme hensynene gjør seg gjeldende for NUF. Flere av de opplysningene som fremkommer av Foretaksregisteret kan være av betydning for oppdragsgivernes vurdering og valg av regnskapsfører. Foretaksregisterloven § 2-1 første ledd, nr. 12, åpner for at registreringsplikt i Foretaksregisteret kan pålegges i særlovgivning.

Finanstilsynet mener at det skal fremkomme av forskriften at det utenlandske foretaket som gis godkjenning skal ha plikt til å registrere NUF i Foretaksregisteret.

Se forslaget til ny § 4 første ledd i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.4.3 Regnskapsplikt

Utenlandske foretak som utøver eller deltar i virksomhet i Norge og som er skattepliktig til Norge har regnskapsplikt etter regnskapsloven § 1-2 første ledd, nr. 13. Utenlandske foretak som er regnskapspliktig etter denne bestemmelsen, må avlegge regnskap etter de regnskapsreglene som gjelder for slik virksomhet, herunder

² NOU 2018:9 punkt 4.1.2, side 31

³ Prop 130 L (2021-2022), punkt 4.1.4, side 21

regnskapsregler for NUF. Utenlandske regnskapsforetak som driver virksomheten fra utlandet, er ikke regnskapspliktige etter denne bestemmelsen.

Regnskapsloven § 1-2 første ledd, nr. 5. fastslår regnskapsplikt for virksomhet som er underlagt tilsyn av Finanstilsynet. Fordi regnskapslovens anvendelsesområde bare gjelder for de som er "hjemmehørende i Norge", se regnskapsloven § 1-1, vil regnskapsplikt for et utenlandsk NUF etter dette alternativet, være avhengig av om de anses hjemmehørende i Norge.

Finanstilsynet mener det bør fremkomme i regnskapsførerforskriften at utenlandske regnskapsforetak med NUF i Norge har plikt til å avlegge regnskap for foretakets virksomhet, uavhengig av om det anses som "hjemmehørende i Norge". Foretakets regnskap kan være av betydning for oppdragsgiverne, se omtale av offentlighet og innsendingsplikt for foretaket i punktene 3.4.4 og 3.4.5. Tilsynsavgiften utliknes i sin helhet på de fysiske personene som er statsautoriserte regnskapsførere med et fast kronebeløp, og ikke på regnskapselskaper, men foretakets årsregnskap vil kunne være av betydning for oppfølgingen av likviditetskravet.

I tillegg til den finansielle informasjonen som fremkommer i foretakets årsregnskap, har Finanstilsynet et tilsynsmessig behov for en oversikt over inntekter som kan henføres til avtaler med oppdragsgivere i Norge og de kostnadene som det er naturlig å allokere til dette arbeidet. Det foreslås derfor en plikt for foretaket til å utarbeide en slik oversikt.

Se forslaget til ny § 4 andre ledd, første punktum i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.4.4 Innsendingsplikt

Regnskapsloven § 8-2 første ledd pålegger regnskapspliktige en innsendingsplikt til Regnskapsregisteret og fastsetter en frist. Etter annet ledd gjelder dette også foretak som har NUF som er regnskapspliktig etter regnskapsloven § 1-2 første ledd nr. 13. Blant annet følger det av bestemmelsen at regnskapsdokumentene skal være utarbeidet på eller oversatt til norsk, dansk, svensk eller engelsk.

Finanstilsynet mener at innsendingsplikten skal gjelde tilsvarende for utenlandske regnskapsforetak selv om det ikke foreligger regnskapsplikt etter regnskapsloven. Dette innebærer at utenlandske regnskapsforetak har en innsendingsplikt til Regnskapsregisteret for årsregnskapet og for den oppstillingen som kreves knyttet til oppdragsgivere i Norge.

Se forslaget til ny § 4 tredje ledd i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.4.5 Offentlig regnskap

Regnskapsloven § 8-1 første ledd fastslår at årsregnskapet, årsberetningen og revisjonsberetningen er offentlig og at enhver har rett til å gjøre seg kjent med innholdet av dokumentene hos den regnskapspliktige eller hos Regnskapsregisteret. Det følger videre av samme bestemmelse annet ledd at filialregnskap utarbeidet på grunnlag av regnskapsplikt etter regnskapsloven § 1-2 første ledd nr. 13 som hovedregel ikke er offentlig, men kan gjøres kjent for kontrollmyndigheter.

Finanstilsynet mener at tilsvarende bør gjelde for regnskapsforetak som har registrert NUF, men som faller utenfor regnskapslovens anvendelsesområde. Dette innebærer at foretakets regnskap vil være offentlig, men at den oppstillingen som skal utarbeides over inntekter og utgifter knyttet til norske oppdragsgivere bare vil være tilgjengelig for Finanstilsynet og eventuelt andre kontrollmyndigheter.

Se forslaget til ny § 4 tredje ledd i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.4.6 Revisjonsplikt

Revisorloven § 2-1 andre ledd, bokstav d, fastslår revisjonsplikt for foretak Finanstilsynet fører tilsyn med. Revisjonsplikten er ikke utformet slik at det kreves en særlig tilknytning til Norge ut over at virksomheten er under tilsyn, men forutsetter at det foreligger et årsregnskap. Finanstilsynet mener at denne bestemmelsen kan håndheves slik at den årlige oppstillingen over inntekter som kan henføres til avtaler med oppdragsgivere i Norge og de kostnadene som det er naturlig å allokere til dette arbeidet, skal revideres. For å unngå uklarthet knyttet til revisjon av den oversikten foretaket skal utarbeide, foreslår Finanstilsynet at det fremkommer av regnskapsførerforskriften at oversikten skal bekreftes av en uavhengig revisor. Finanstilsynet legger til grunn at

det naturlig gjøres av foretakets valgte revisor, og forskriftsforslaget åpner derfor for at det kan gjøres av en revisor godkjent i EØS, Storbritannia og Sveits.

Risikostyringsforskriften gjelder også for utenlandske regnskapsforetak, noe som innebærer at revisorbekreftelsen etter risikostyringsforskriften § 10 uansett skal avgis av foretakets valgte revisor.

Se forslaget til ny § 4 andre ledd, andre punktum i utkast til lov- og forskriftsendringer.

3.4.7 Jurisdiksjon og lovvalg

Partene (her: oppdragsgiver og regnskapsselskapet) har i utgangspunktet avtalefrihet om både verneting/domsmyndighet og hvilket lovverk eller hvilken bakgrunnsrett som legges til grunn i en eventuell tvist. Finanstilsynet er ikke kjent med oppdragsavtaler som har klausuler som fastslår noe om hvor tjenesten skal anses som utført eller andre bestemmelser som kan påvirke verneting eller lovvalg i henhold til tvisteloven og Luganokonvensjonen.

Spørsmålet om valg av jurisdiksjon, der ikke noe er avtalt, kan reise enkelte spørsmål knyttet til norsk tvistelov og Lunganokonvensjonen. Finanstilsynet foreslår likevel ingen regulering av dette nå. Dersom det viser seg å bli et problem for oppdragsgivere i Norge om hvordan tvister skal behandles, bør spørsmålet tas opp til ny vurdering, eventuelt med et krav om at det utenlandske foretaket må opplyse særskilt om forholdet.

3.4.8 Gjennomføring av tilsyn

Finanstilsynet legger til grunn at finanstilsynsloven gir Finanstilsynet tilstrekkelig myndighet til å gjennomføre tilsyn. Regnskapsselskapet må kunne fremlegge opplysninger og dokumentasjon som Finanstilsynet etterspør. Finanstilsynet må også kunne gjennomføre samtaler med personer som innehar sentrale roller i selskapet. Dette vil særlig være aktuelt for den statsautoriserte regnskapsføreren som er ansvarlig for kvalitetsstyringen og den eller de statsautoriserte regnskapsførerne som regnskapsselskapet har utpekt som ansvarlig for regnskapsoppdrag. Også samtaler med andre ledere vil kunne være aktuelt, blant annet for å vurdere om risikostyringen og internkontrollen knyttet til virksomheten i Norge er forsvarlig og i samsvar med risikostyringsforskriften. Nevnte tilsynshandlingen vil normalt kunne gjennomføres digitalt, men Finanstilsynet legger til grunn at det kan kreves fysisk oppmøte i Norge med hjemmel i finanstilsynsloven § 3. Finanstilsynet mener det ikke er behov for ytterligere regler om tilsyn i regnskapsførerforskriften.

3.4.9 Oppfølging av vedtak og andre tilsynsmessige reaksjoner

Finanstilsynet kan fatte vedtak og andre tilsynsmessige reaksjoner mot det utenlandske foretaket v/dets registrerte NUF. Hvis det utenlandske foretaket ikke innretter seg, vil Finanstilsynet kunne fatte vedtak om tilbakekall av godkjenningen som regnskapsforetak med påfølgende sletting i Regnskapsførerregisteret. Hvis Finanstilsynet har ilagt foretaket gebyr vil det måtte kreves inn etter de reglene som gjelder for innkreving og tvangsfullbyrdelse i utlandet. Finanstilsynet mener det ikke er behov for forskriftsbestemmelser knyttet til oppfølging av vedtak og andre tilsynsmessige reaksjoner.

3.4.10 Hjemmel og forholdet til EØS-avtalen

Regnskapsførerloven § 1-1 fjerde ledd, gir departementet hjemmel for å fastsette utfyllende regler. Finanstilsynet legger til grunn at den også dekker bestemmelser om NUF som er foreslått foran.

Finanstilsynet legger videre til grunn at den foreslåtte forskriftsreguleringen av utenlandske regnskapsforetak ikke er i strid med EØS-avtalen. Det stilles ikke andre krav til foretakene enn det som gjelder for norske foretak. Kravene er begrunnet med hensynet til oppdragsgiverne. Kravet om en oppstilling viser hvilke inntekter selskapet har fra oppdragsgivere i Norge som foreslått vil gjøre Finanstilsynets tilsynsmessige oppfølging av selskapene bedre. Dette vil understøtte formålet med godkjenning og tilsyn med regnskapsførere som er å sikre god kvalitet i oppdragsutførelsen og dermed komme oppdragsgiverne til gode. Det er ikke harmoniserte regler i EU, verken til regnskapsførervirksomhet eller til offentlig tilsyn. Det vises til Lov 19. juni 2009 nr. 103 om tjenestevirksomhet (tjenesteloven) som gjennomfører EØS-forpliktelser etter tjenstedirektivet.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

4.1 Konsekvenser for enheter under tilsyn

De foreslåtte lov- og forskriftsendringene er i det vesentlige av teknisk karakter og utfyller gjeldende regulering. For personer og foretak under tilsyn vil de foreslåtte endringene ha begrenset betydning.

For utenlandske foretak som er godkjente regnskapsforetak, vil imidlertid de foreslåtte tiltakene medføre noe merkostnader og kreve ekstra ressurser for å oppfylle kravene. Finanstilsynet har ikke beregnet kostnadene ved disse reguleringene. Finanstilsynet har vurdert om det er andre tiltak som kan oppfylle de behovene reguleringene skal ivareta, men kan ikke se at det foreligger reelle alternativer for flere av bestemmelsene som foreslås.

Enkelte av forslagene ville kunne vært avklart gjennom rundskriv og annen veiledning om tilsynets forståelse av lovkrav, men dette anses ikke å gi samme grad av forutberegnelighet for de som omfattes av regelverket og effektiv forvaltning av sektoren.

4.2 Konsekvenser for oppdragsgivere

De foreslåtte endringene som gjelder utenlandske foretak vil blant annet ivareta oppdragsgivers rett til å saksøke regnskapsforetaket i Norge dersom det oppstår en tvist.

I tillegg mener Finanstilsynet at de foreslåtte presiseringene som gjelder yrkeskvalifikasjonsloven og kravene til praksis vil bidra til å sørge for at godkjente statsautoriserte regnskapsførere har god kunnskap om yrket. Dette vil ivareta oppdragsgivers interesser.

4.3 Konsekvenser for Finanstilsynet

Forslagene til nærmere regulering av kravet til praksis ved søknad om godkjenning som statsautorisert regnskapsfører vil medføre noen gevinster i form av en mer effektiv saksbehandling. Dette vil også komme søkerne til gode.

5 Utkast til lov- og forskriftsendringer

5.1 Endringer i regnskapsførerloven

Ny § 1-1 andre ledd tredje setning:

Loven gjelder også når et regnskapsforetak eller en statsautorisert regnskapsfører avgir en bekreftelse i henhold til lov eller forskrift eller krav fra offentlig myndighet.

Bestemmelsen blir da i sin helhet slik:

§ 1-1. Virkeområde

Loven gjelder adgangen til å føre regnskap i næring for andre.

Loven gjelder også når et regnskapsforetak i tilknytning til et regnskapsoppdrag har adgang til å belaste oppdragsgivers bankkonto med utbetalinger, når et regnskapsforetak i tilknytning til et regnskapsoppdrag oppbevarer oppdragsgivers midler på regnskapsforetakets konto (klientkonto), når et

regnskapsforetak utfører bokføring eller utarbeider årsregnskap for en oppdragsgiver som ikke har plikter som nevnt i § 1-2 første ledd, og når et regnskapsforetak utarbeider regnskapsrapportering som er unntatt som pliktig regnskapsrapportering i medhold av bokføringsloven § 3. Finanstilsynet kan i forskrift fastsette bestemmelser om klientkontoer i regnskapsforetak. *Loven gjelder også når et regnskapsforetak eller en statsautorisert regnskapsfører avgir en bekreftelse i henhold til lov eller forskrift eller krav fra offentlig myndighet.*

Loven gjelder ikke

- a. regnskapsføring for et annet foretak i samme konsern eller en gruppe av foretak hvor eierforholdene er av vesentlig samme karakter som i et konsern
- b. regnskapsføring for annen virksomhet i en gruppe av samarbeidende virksomheter hvor felles regnskapsføring er en mindre del av et samarbeid for å ivareta andre interesser for deltakerne.

Departementet kan i forskrift gi regler om gjennomføring, utfylling og avgrensning av loven.

Finanstilsynet kan i forskrift eller ved enkeltvedtak fastsette unntak fra loven. Finanstilsynet kan i tvilstilfeller bestemme om loven skal gjelde.

Kongen kan gi forskrift om lovens anvendelse på Svalbard og kan fastsette særlige regler under hensyn til de stedlige forhold.

Ny § 2-3 første ledd fjerde setning:

Godkjenning som statsautorisert regnskapsfører kan ikke gis til yrkesutøver med yrkeskvalifikasjoner fra tredjeland med mindre vilkårene i § 3-1 til § 3-3 er oppfylt.

Bestemmelsen blir da i sin helhet slik:

§ 2-3. Statsautorisert regnskapsfører

Finanstilsynet gir godkjenning som statsautorisert regnskapsfører til person som oppfyller vilkårene i § 3-1 til § 3-3. Godkjenning som statsautorisert regnskapsfører gis også til person med yrkeskvalifikasjoner fra en annen EØS-stat eller Sveits som oppfyller vilkårene i § 3-3 og i yrkeskvalifikasjonsloven § 8 og forskrifter gitt i medhold av yrkeskvalifikasjonsloven. Godkjenning gis også til personer med yrkeskvalifikasjoner fra Storbritannia som oppfyller vilkårene i § 3-3 og nærmere regler fastsatt i forskrift til yrkeskvalifikasjonsloven. *Yrkeskvalifikasjonsloven § 2 tredje ledd om yrkesutøver med yrkeskvalifikasjoner fra tredjeland gjelder ikke. Kongen kan gi forskrift om avgrensning av unntaket i fjerde setning.*

Tittelen statsautorisert regnskapsfører kan bare benyttes av person som har godkjenning etter første ledd.

5.2 Endringer i regnskapsførerforskriften

Ny § 2 tredje ledd andre setning:

Den praktiske opplæringen skal omfatte regnskapsføring etter bokføringsloven innen minst seks ulike bransjer.

Bestemmelsen blir da i sin helhet slik:

§ 2. Krav til variert praksis og dokumentasjon av praktisk opplæring

Minstekravet til tre års praksis omfatter både krav til varighet og omfang. Ett år regnes som 12 måneder og 1600 timer.

Relevant praksis er regnskapsføring etter bokføringsloven og regnskapsloven.

Kravet til variert praksis innebærer at praksisen må omfatte utarbeidelse av årsregnskap etter regnskapsloven og utarbeidelse av skattemelding for næringsdrivende etter skatteforvaltningsloven.

Den praktiske opplæringen skal omfatte regnskapsføring etter bokføringsloven innen minst seks ulike bransjer.

Inntil ett år av praksisen kan være skatterevisjon, revisjon av årsregnskap og regnskapsføring etter statlige og kommunale regnskapsprinsipper. Finanstilsynet kan godkjenne annen type relevant praksis etter en konkret vurdering.

Praksisen etter regnskapsførerloven § 3-2 skal være bekreftet av arbeidsgiver på skjema utarbeidet av Finanstilsynet eller på annen egnet måte som Finanstilsynet bestemmer.

Ny § 4:

§ 4. Utenlandske foretak – godkjenning m.m.

Finanstilsynet gir godkjenning til utenlandske foretak fra EØS, Storbritannia og Sveits, som påtar seg oppdrag om regnskapsføring og som har registrert norsk avdeling av utenlandsk foretak (NUF) i Foretaksregisteret.

Foretak som ikke er regnskapspliktige etter regnskapsloven, skal utarbeide en oppstilling som viser inntekter og kostnader knyttet til regnskapsoppdrag og andre oppdrag som er underlagt lovgivning innenfor Finanstilsynets tilsynsområde. Oppstillingen skal revideres av en revisor som er godkjent i land innenfor EØS, Storbritannia eller Sveits.

Regnskapsloven § 8-1 om offentlighet og § 8-2 om innsending gjelder for utenlandske foretak som ikke er regnskapspliktig etter regnskapsloven.

FINANSTILSYNET

Postboks 1187 Sentrum

0107 Oslo

POST@FINANSTILSYNET.NO

WWW.FINANSTILSYNET.NO